

Postanowienie z dnia 15 lutego 2001 r.

I PKN 938/00

Niespełnienie wymagania przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji (art. 393¹ § 1 pkt 3 KPC), podobnie jak nieprzytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 393³ § 1 pkt 2 KPC), powoduje odrzucenie kasacji jako niedopuszczalnej.

Przewodniczący SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca),

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 15 lutego 2001 r. sprawy z powództwa Bogdana M. przeciwko Zdzisławowi T. o ustalenie, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Toruniu z dnia 31 sierpnia 2000 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d r z u c i ć kasację.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 31 maja 2000 r. Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Brodnicy ustalił, że powoda Bogdana M. łączy umowa o pracę na czas nieokreślony z pozwanym Zdzisławem T., właścicielem zakładu stolarskiego „D.” w B., na warunkach zawartych w umowie o pracę z dnia 1 sierpnia 1999 r.

W uwzględnieniu apelacji pozwanego Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Toruniu wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2000 r. zmienił zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że oddalił powództwo z uzasadnieniem, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy został oceniony z przekroczeniem granic swobodnej sędziowskiej oceny dowodów, ponieważ ustalenia te nie dowodzą woli pozwanego zatrudniania powoda po dniu 31 października 1999 r.

Kasacja powoda od powyższego wyroku zarzuca naruszenie przez Sąd Okręgowy przepisu art. 233 § 1 KPC.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja okazała się niedopuszczalna i podlega odrzuceniu. Na gruncie stosowania przepisu art. 393³ KPC w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2000 r., utrwalone zostało stanowisko Sądu Najwyższego, iż niewskazanie podstawy kasacji oraz jej uzasadnienia uniemożliwia badanie zasadności skargi, a więc rozpoznanie sprawy, co uprawnia do odrzucenia kasacji na podstawie art. 393⁸ § 1 KPC (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1996 r., II UKN 24/96, OSNAPiUS 1997 nr 13, poz. 242, z dnia 20 listopada 1996 r., I PKN 22/96, OSNAPiUS 1997 nr 5, poz. 74 i szereg późniejszych).

Od dnia 1 lipca 2000 r. przepis art. 393³ KPC, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. Nr 48, poz. 554) został poszerzony o dodatkowe wymaganie, a mianowicie przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie. Wymaganie to stanowi konsekwencję wprowadzenia przez wyżej powołaną ustawę tzw. przedsądu uregulowanego nowym brzmieniem art. 393 KPC, który stanowi, że Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne lub nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie; Sąd Najwyższy może również odmówić przyjęcia kasacji, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Ograniczeń tych nie stosuje się, jeżeli zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo, albo gdy zachodzi nieważność postępowania (art. 393 § 2 KPC). Jeżeli zatem przepis art. 393 § 1 pkt 3 KPC, wymaga przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji, zaś pkt 2 wymaga przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, to obydwa te wymagania należy traktować równorzędnie i orzeczenia Sądu Najwyższego zapadłe na tle stosowania przepisu art. 393³ KPC w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2000 r. zachowują pełną aktualność. W przedmiotowej sprawie zaskarżone orzeczenie zapadło po dniu 1 lipca 2000 r., a zatem kasacja od tego orzeczenia winna zawierać nie tylko przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, ale także przedstawiać okoliczności uzasadniające jej rozpoznanie. Tymczasem kasacja temu wymaganiu w niniejszej sprawie nie odpowiada,

bowiem w ogóle się w tej kwestii nie wypowiada (tj. odnośnie do postanowień art. 393³ § 1 pkt 3 KPC).

Sąd Najwyższy doszedł zatem do przekonania, że kasacja jest dotknięta brakiem nieusuwalnym, a tym samym jest niedopuszczalna, i w oparciu o art. 393⁷ § 2 KPC postanowił jak w sentencji.

=====